

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu: **U. B. S., S.**, so sídlom Š., X. B., proti žalovanému: **Rada pre vysielanie a retransmisiu**, Dobrovičova 8, P.O.BOX 155, 810 00 Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. TKR/254/RL/29/2009 zo dňa 7. júla 2009, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave, č. k. 3S 223/2009-59 zo dňa 22. februára 2011, jednohlasne, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok Krajského súdu v Bratislave, č. k. 3S 223/2009-59 zo dňa 22. februára 2011 **z r u š u j e** a vec mu **v r a c i a** na ďalšie konanie.

O d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) podľa § 250j ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) zamietol žalobu žalobcu, ktorou sa domáhal zrušenia rozhodnutia žalovaného č. TKR/254/RL/29/2009 zo 7. júla 2009 v správnom konaní vedeným pod č. 66-LO/O-1070/2009. O náhrade trov konania rozhodol krajský súd podľa § 250k ods. 1 OSP tak, že v konaní neúspešnému žalobcovi ich náhradu nepriznal.

Krajský súd v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že námietku týkajúcu sa oprávnenia vykonávaného telekomunikačným úradom na základe poverenia žalovaného je v danom prípade neopodstatnená poukazujúc pritom na ust. § 1 ods. 2 a § 2 a 5 zákona č. 610/2003 Z. z. s odkazom na § 68 zákona č. 308/2000 Z. z. krajský súd taktiež poukázal

zákonnú povinnosť žalobcu podľa § 17 ods. 1 písm. a/ zákona č. 308/200 Z. z. na presadzovanie týchto cieľov v povinnosti MÚST CARRY a dospejúc k záveru, že rozhodnutie žalovaného vychádzalo z riadne zisteného skutkového stavu a že bolo vydané v súlade so zákonom žalobu zamietol.

Proti rozsudku krajského súdu podal žalobca v zákonnej lehote odvolanie, domáhajúc sa jeho zmeny v podobe, že Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok krajského súdu zruší, dôvodiac tým, že súd nerozhodol o celom návrhu žalobcu, keď vôbec v rozhodnutí nedôvodil prečo nerozhodol o jeho návrhu na prerušenie konania podľa § 109 ods. 1 písm. b / OSP uvedeného v žalobe pod bodom IX poukazujúc na ust. čl. 20 Ústavy SR a § 128 ods. 2 Občianskeho zákonníka s tým, že ust. § 17 ods. 1 písm. a/ zákona je v rozpore s týmito ustanoveniami. Podľa jeho názoru krajský súd neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy potrebné na zistenie skutkového stavu. Namietal, že žalovaný konal v rozpore s čl. 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky. Namietal taktiež, že v konaní bola zistená taká vada, ktorá mala vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia a celé konanie a to z dôvodu, že žalovaný použil v konaní tak dôkazy, ktoré boli získané v rozpore s právnym poriadkom Slovenskej republiky, vykonané telekomunikačným úradom, ktorý konal nad rámec svojich kompetencií. Žiadal rozsudok krajského súdu zrušiť a vec vrátiť žalovanému na ďalšie konanie. Zároveň si uplatnil náhradu trov konania.

Žalovaný vo svojom písomnom vyjadrení na odvolanie nesúhlasil s dôvodmi uvedenými v odvolaní žalobcu a navrhol napadnutý rozsudok krajského súdu z jeho vecne a právne správnych dôvodov potvrdiť. Uviedol, že žalobcovi bola uložená sankcia – upozornenie za porušenie § 17 ods. 1 písm. h/ zákona č. 308/2000 Z. z. poukazujúc na ust. § 6 ods. 3 písm. n/ a § 8 ods. 1 písm. a/ zákona č. 610/2003 Z. z. o elektronických komunikáciách a ust. § 44 Správneho poriadku. Poukázal na to, že telekomunikačný úrad nekonal nad rámec zákona o elektronickej komunikácii, poukazujúc na skutočnosť že rada zodpovedá za obsahovú reguláciu programových služieb a odkázal na rozsudok NS SR č. 1Sž-o-NS/93/2004. Podľa názoru žalovaného bolo v konaní jednoznačne preukázané porušenie ust. § 17 ods. 1 písm. a/ a b/ zákona č. 308/2000 Z. z. a to svojvoľným vyradením programovej služby Televízia Trenčín z povinnosti MUST CARRY.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“) ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP), preskúmal napadnutý rozsudok ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, v rozsahu a v medziach podaného odvolania (§ 212 ods. 1 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP), odvolanie prejednal bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 250ja ods. 2 OSP, a po oboznámení sa so spisovým materiálom dospel k záveru, že rozsudok vrátane je potrebné zrušiť a vec vrátiť krajskému súdu na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

V správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb, alebo opravných prostriedkov zákonnosť postupu a rozhodnutí orgánov verejnej správy, ktorými sa zakladajú, menia alebo zrušujú práva alebo povinnosti fyzických alebo právnických osôb, ako aj rozhodnutí, ktorými práva a právom chránené záujmy týchto osôb môžu byť priamo dotknuté (§ 244 ods. 1, 2 OSP).

V prípadoch, v ktorých fyzická alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia a postupu, súd postupuje podľa ustanovení druhej hlavy piatej časti OSP (§ 247 ods. 1 OSP).

Najvyšší súd z a súdneho spisu zistil, že napadnutým rozhodnutím žalovaný uložil žalobcovi sankciu – upozornenie, za porušenie ust. § 17 zákona č. 308/2000 Z. z. o vysielaní a retransmisii a to vyradeným Televízie Trenčín z programovej ponuky služieb.

Z podanej žaloby je zrejmé, že žalobca žiadal okrem preskúmania napadnutého rozhodnutia, aby krajský súd rozhodol o jeho návrhu podľa § 109 ods. 1 písm. b/ OSP uvedeného v jeho žalobe pod bodom IX poukazujúc na ust. čl. 20 Ústavy SR a § 128 ods. 2 Občianskeho zákonníka s tým, že ust. § 17 ods. 1 písm. a/ zákona je v rozpore s týmito ustanoveniami domáhajúc sa, aby sa súd obrátil na Ústavný súd SR, či je ust. § 17 ods. 1 písm. a/ zákona č. 308/2000 Z. z. v rozpore s ústavou SR.

Podľa § 221 ods. 1 písm. f/ OSP súd rozhodnutie zruší, len ak sa účastníkovi konania postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom.

Podľa § 157 ods. 2 OSP v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa navrhovateľ (žalobca) domáhal a z akých dôvodov, ako sa vo veci vyjadril odporca (žalovaný), prípadne iný účastník konania, stručne, jasne a výstižne vysvetlí, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil. Súd dbá na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

Z ustálenej judikatúry Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, Ústavného súdu Slovenskej republiky ako aj Európskeho súdu pre ľudské práva vyplýva, že efektívny súdny prieskum rozhodnutí štátnych orgánov za účelom zabezpečenia práv a záujmov jednotlivcov je základným prvkom systému ochrany ľudských práv.

Podstata základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 Ústavy Slovenskej republiky spočíva v tom, že každý sa môže domáhať ochrany svojich práv na nezávislom a nestrannom súde. Tomuto právu zodpovedá povinnosť súdu nezávisle a nestranne vo veci konať tak, aby bola právu, ktorého porušenie sa namieta, poskytnutá ochrana v medziach zákonov, ktorú tento článok ústavy vykonáva.

Vykladať a aplikovať zákony je v právomoci všeobecných súdov, pričom tento výklad nesmie byť arbitrárny a musí byť náležite odôvodnený. Rozhodnutie súdu musí byť odôvodnené a musí byť z neho dostatočne zrejmé na základe čoho súd dospel k svojmu rozhodnutiu. Aj keď nie je nevyhnutné, aby sa súd vysporiadal s úplne všetkými argumentmi účastníkov, vyjadrenie, ktoré bolo akceptované a malo rozhodujúci vplyv na výsledok sporu musí byť zdôvodnené jasne a nepochybné. Rozsudok vyneseny súdom musí obsahovať odôvodnenie. Odôvodnenie rozsudku musí byť písomné a musí obsahovať odpovede súdu na všetky argumenty prednesené stranami, ktoré viedli k rozhodnutiu. Rozsah tejto povinnosti závisí od povahy rozsudku. Dôvody musia byť špecifikované s ohľadom na skutkové okolnosti prípadu a nielen odkazovať na určité časti zákonov. Akýkoľvek nedostatok alebo neadekvátnosť v odôvodnení môže viesť k neplatnosti rozsudku z formálnych dôvodov.

Z napadnutého rozsudku, tak ako je uvedené vyššie, nie je vôbec zrejmé, prečo krajský súd, ktorý zamietol žalobu žalobcu podľa § 250j ods. 1 OSP sa ani v dôvodoch svojho rozhodnutia vôbec nevyporiadal s jeho návrhom podaným v žalobe podľa § 109 ods. 1

písm. b/ OSP, že ust. § 17 ods. 1 písm. a/ zákona č. 308/2000 Z. z. je v rozpore s ust. čl. 20 Ústavy SR a § 128 ods. 2 Občianskeho zákonníka . Preto možno konštatovať, že odôvodnenie odvolaním napadnutého rozsudku nie je presvedčivé a v súlade s ust. § 157 ods. 2 OSP.

Najdôležitejšou časťou odôvodnenia akéhokoľvek rozsudku je tzv. právna veta, t. j. právny názor konajúceho súdu, ktorý odôvodňuje výrok a ktorý musí korešpondovať s výrokom a musí umožniť každému pochopiť, prečo konajúci súd vo veci rozhodol tak, ako rozhodol. Pri nedostatku právnej vety nie je možné dospieť ani k záveru, či je rozhodnutie prvostupňového súdu vo výroku vecne správne, keďže výroku nekorešponduje relevantné odôvodnenie.

Nie je úlohou odvolacieho súdu domýšľať dôvody, pre ktoré prvostupňový súd rozhodol vo veci tak ako rozhodol, ani nahrádzať úlohu prvostupňového súdu v súdnom prieskume rozhodnutí správnych orgánov. Ak by odvolací súd takúto úlohu na seba zobral, potom by vážnym spôsobom zasiahol do práva účastníka konať pred súdom, nakoľko by ho *de facto* obral o možnosť dvojinštančného konania garantovaného v týchto prípadoch zákonom. Preto krajský súd pochybil, keď rozhodnutie žalovaného zrušil bez toho, aby dôvody jeho rozhodnutia boli súladné výrokom rozhodnutia.

Takéto rozhodnutie možno považovať za arbitrárne, pretože aj nedostatočne odôvodnené rozhodnutie súdu môže zasiahnuť do práva na súdnu ochranu, ktorá je garantovaná každému Ústavou Slovenskej republiky.

Vzhľadom na vyššie uvedené odvolací súd podľa § 221 ods. 1 písm. f/ OSP napadnutý rozsudok krajského súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a rozhodnutie, pričom v novom konaní krajský súd preskúma zákonnosť postupu a rozhodnutia žalovaného, vo veci opätovne rozhodne, pričom rozhodne aj o trovách tohto odvolacieho konania podľa § 224 ods. 3 OSP a svoje rozhodnutie aj náležite odôvodní podľa § 157 ods. 2 O.s.p.

Toto rozhodnutie prijal Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1. mája 2011).

P o u ě n i e : Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné.

V Bratislave 24. mája 2012

JUDr. Eva Babiaková, CSc., v.r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia :

Dagmar Bartalská